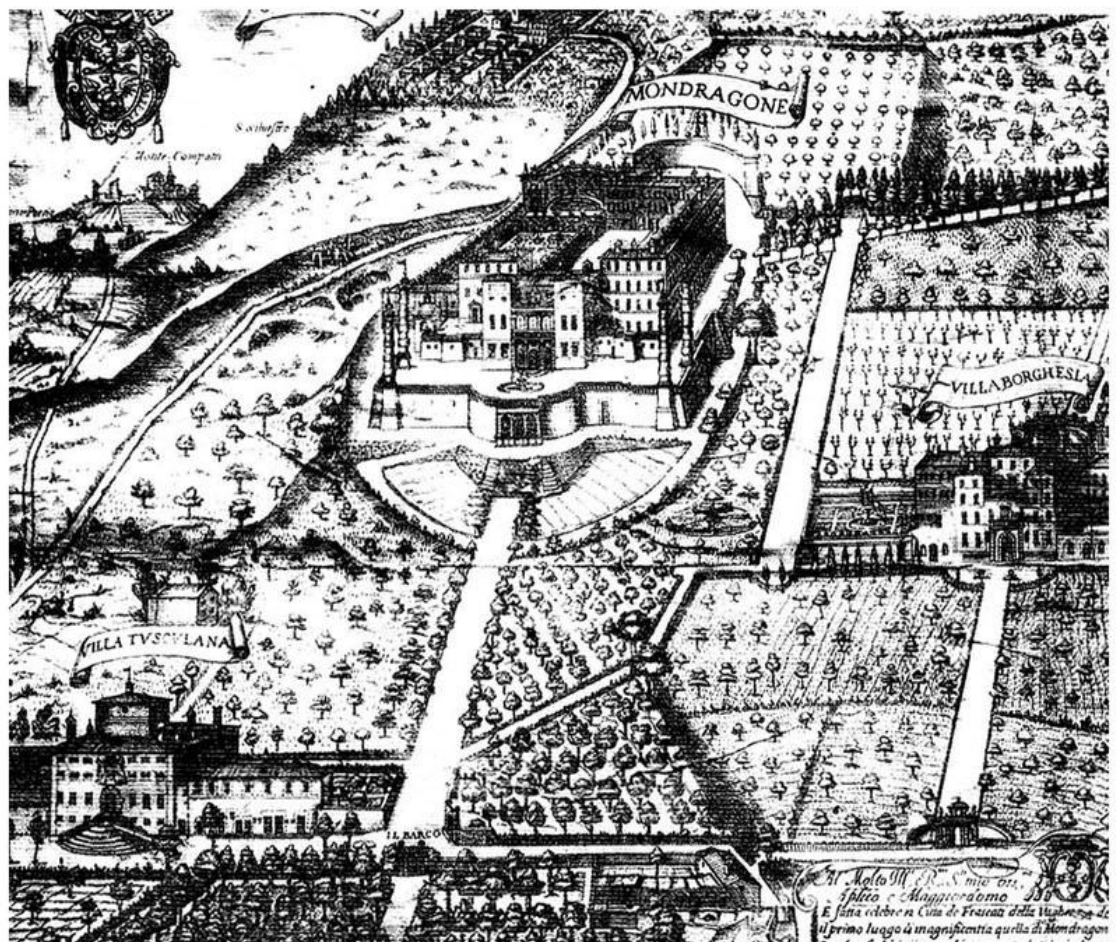

I. OBJEVENÍ RUKOPISU

Rukopis dostal svoje jméno podle amerického antikváře a sběratele knih polského původu Wilfrida M. Voynicha (čti Vojnič). Ten na své výpravě za zajímavým objevem navštívil roku 1912 i vilu Mondragone ve Frascati nedaleko Říma, která až do roku 1953 sloužila jako jezuitská kolej. Jezuité chovali ve vile sbírku různých starých knih, mezi nimi i tento rukopis. V roce 1912 bylo naléhavě nutné vilu opravit a prostředky měly být získány prodejem části knih a rukopisů. Tehdy se Voynichovi podařilo jich asi třicet odkoupit (prostřednictvím mondragonských jezuitů Striklandů²), mezi nimi i rukopis, který od té doby nese název Voynichův. Nakoupil i další rukopisy od knihovny odkoupil sám papež a daroval je Vatikánské knihovně. Kdyby se mezi nimi ocitl i Voynichův rukopis, asi bychom se o něm už mnohem dříve nedozvěděli. (Bůhví, kolik takových pokladů Vatikánská apoštolská knihovna má dnes.) Naskytá se samozřejmě otázka, proč se jezuité i papež tohoto podivného rukopisu vzdali. Byl to omyl, který už později nemohli napravit? Oříšek, který už nemohli prolouskat a který vydali veřejnosti v plen v přesvědčení, že když ne oni, tak už nikdo jiný nerozlouskne? Nebo to byl záměr, aby se rukopis dostal mezi širokou veřejnost? Či jenom výhodně prodali kopii spisu, jehož originál je strážěn na bezpečném místě? Vždyť jenom podle pouhého počtu pravděpodobností měl rukopis desetkrát větší šanci nadějí, že skončí ve Vatikánské knihovně než u Voynicha.

Wilfrid M. Voynich (1865-1930)

Objevitel slavného rukopisu se narodil jako Michal (Michail) Habdank-Wojnicz v západolitevském městečku Telšiaj³, tehdy součásti carského Ruska. Studoval na univerzitách ve Varšavě, Petrohradu a v Moskvě lékárnictví a chemii a aktivně se zapojil do proticarského hnutí. Zatímco jeho spolubojovníci Piotr Bardowski a Stanisław Kunicki byli roku 1886 popraveni, Voynich vyvázl jen s trestem vyhnanství na Sibiři. Z něj se mu podařilo roku 1890 uprchnout a posléze "špinavý, hladový a bez peněz" doputoval přes Hamburk do Londýna.

Mladý Voynich (1888)

Tím skončila dobrodružná část jeho života. Po revolučním mládí si Voynich angličtil jméno a vydal se na dráhu spořádaného občana a seriózního obchodníka s knihami a antikváře. V roce 1893 se v Londýně oženil a roku 1898 si zde otevřel první vlastní obchod s knihami, další potom roku 1914 v New Yorku. Následujícími lety Voynich vyplnil pilnou prací, intenzivně se věnoval starým tiskům, katalogizoval je a napsal o nich řadu odborných pojednání. Rukopis, který nese jeho jméno, mu v roce 1912 stal hádankou až do konce života.

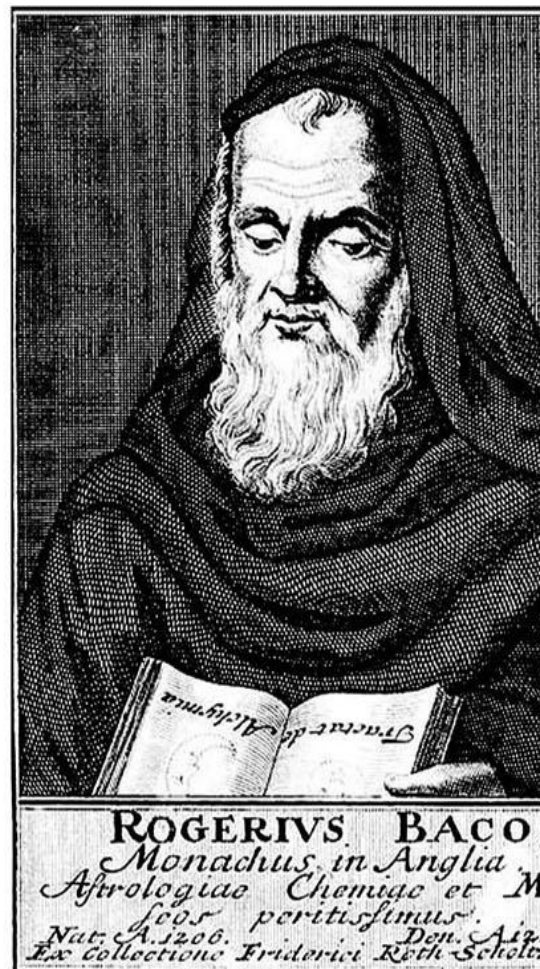

IV. RUKOPIS A JEHO LIDÉ

Roger Bacon (1214-1294)

První z osobností „podezříváných“ z autorství Voynichova rukopis, byl tento františkánský mnich a jeden z prvních zastánců experimentu jako metody poznávání skutečnosti. Zabýval se alchymií i optikou, na žádost papeže Klementa IV. sepisoval vědeckou encyklopedii.

Připisuje se mu hned celé množství znalostí, které předběhly svou dobu – údajně prý věděl a psal o dalekohledech, mikroskopech, motorech, ponorkách, nových druzích výbušnin a automobilech, stejně jako o tom, že Země obíhá kolem Slunce, že velká mlhovina v souhvězdí Andromedy je ve skutečnosti spirálovitou galaxií anebo že kdysi lidé dokázali pomocí jistých přístrojů létat. Věděl, jak vypadaly rostliny před poslední dobou ledovou a znal také účinné antikoncepční prostředky.²⁴

Baconův zdroj těchto pozoruhodných informací nám, bohužel, zůstává utajen, které z nich se objevily zpětně právě na základě interpretací Voynichova rukopis, což autorství bylo Baconovi připisováno. Jeden z těchto výkladů prý v roce 1947 vedl americké vědce až k proslulému tzv. Filadelfskému experimentu²⁵, při němž se podařilo za pomoci extrémně silných elektromagnetických polí dojít k přemístění celé lodě jak v prostoru, tak v čase. Uvažuje se i o tom, že Bacon rukopis napsal „antickým písmem“ a tak ve skutečnosti ani nevěděl, co píše.

I když Bacon přináležel k mnišskému řádu, který byl považován za spíše konzervativnější (což mu během doby vyneslo i řadu problémů), byl příliš novátorský i pro tolerantní františkány. Jeho vlastní spolubratři ho roku 1278 uvěznilí, dokonce trápili hladem. A to o jeho práci určitě ani zdaleka nevěděli všechno. Tomu, že autorem Voynichova rukopisu je právě on, by napovídal úryvek z jeho „Dopisu o tajných vědách a neplatnosti čarodějnictví“:

Johannes Marcus Marci de Kronland (1595-1667)

neboli Jan Marek Marků z Lanškrouna, známý též jako Ioannes Marcus Marci de Cronland.

Byl posledním českým polyhistorem renesančního záběru a zároveň jedním z předchůdců moderní vědy. Ovládal několik jazyků, včetně řečtiny, francouzštiny, italštiny, španělštiny, arabštiny a hebrejštiny (kterou si osvojil za účelem hlubšího proniknutí do studia kabaly). Dnešními historiky jsou oceňovány zejména jeho práce a objevy z mechaniky, optiky a matematiky, jimiž se řadí po bok Descarta, Galileia a Newtona. Byl i blízkým přítelem nejvýznamnější osobnosti českého baroka, historika a literáta Bohuslava Balbína. Roku 1658 se stal osobním lékařem Ferdinanda III. a od r. 1662 byl rektorem University Karlovy, resp. Ferdinandovy univerzity Tovaryšstva Ježíšova u sv. Klimenta.

Na sklonku života údajně vstoupil do jezuitského řádu, což někteří historici chybňují, mj. i proto, že jako rektor Karlovy University bojoval proti sloučení gické a „světské“ fakulty a podřízenosti světských studijních oborů jezuitskému (Klementinu).

Z našeho pohledu je nejdůležitější, že byl i přítelem a dědicem Barešovým. Vzdělanci se seznámili někdy na přelomu let 1637-38. Právě Marcimu pak Bareš předal rukopis, stejně jako celou svou knihovnu a alchymickou sbírku. Marci však rukopis jen krátce, v nejlepší případě několik let, ale možná i jen měsíců. Marci musel o rukopise vědět již před r. 1644, snad ho i pomáhal luštit. Zřejmě nefascinoval tolik jako Bareše, jenž jím byl prý posedlý. Roku 1666 (anebo 1667, slední číslice je nejasná), nedlouho po Barešově smrti a krátce před smrtí vlastní, Marci předal rukopis s průvodním dopisem (a pravděpodobně i s Barešovými poznámkami) Kircherovi. Nevíme ovšem, kdy přesně Bareš zemřel, Marci sice píše, že rukopis nedlouho po Barešově smrti, avšak není jasné, co přesně myslí slovem „nedlouho“, snad do měsíce? Jeho rozhodnutí nebylo nelogické, s Kircherem se dlouhá léta dopisoval a dopisoval si s ním (korespondovali prý i v arabštině a hebrejštině).

Enochiánština

John Dee a Edward Kelley se prý domlouvali s anděly zvláštním jazykem, enochiánštinou (stejně jako starozákonní prorok Enoch). Enochiánština sloužila i k vyvolávání andělů (ať už jsou tímto názvem míněny jakékoliv bytosti) a měla i svoje písmo a abecedu, která se však od vojničtiny na první pohled liší a struktura samotné enochiánštiny se podobá struktuře angličtiny.

Pokud však byli tito dva alchymisté schopni vypracovat takovýto jazykový systém, byť i na základě opakovaných vnuknutí, proč by nemohli vytvořit i vojničtinu?

Kelley 1583	John Dee	Crowley	transliterace
⚡	⚡	⚡	a
∇	∇	∇	b
⚡	⚡	⚡	c k
⚡	⚡	⚡	d
∩	∩	∩	e
⚡	⚡	⚡	f
∩	∩	∩	g j
∩	∩	∩	h
∩	∩	∩	i
⚡	⚡	⚡	l
∩	∩	∩	r

V	B	
∩	C/K	
∩	G	
∩	D	
∩	F	
∩	A	
∩	E	G
∩	M	
∩	I/J/Y	
∩	H	
∩	L	
∩	P	
∩	Q	
∩	N	
∩	X	
∩	O	
∩	R	
∩	Z	
∩	U/V	

Pro zajímavost zde předkládáme několik ukávek písem, jež se některými aspekty podobají vojnicktině a z nichž mohla být vojnicktina odvozena. Na prvním místě je třeba zmínit tzv. Thébskou abecedu (nazývaná též Honoriovy runy podle údajného tcháně Honorio z Théb, resp. Andělská anebo Čarodějnická). Poprvé se tento styl písma objevuje v již uvedené knize *Polygraphia*, Johanna Trithemia.¹⁰ (Tuto abecedu dodnes používá mnoho současných mágů a čarodějnických kovenů.)

𐌆	𐌇	𐌈	𐌉	𐌊	𐌋	𐌌	𐌍
a	b	c	d	e	f	g	h
𐌎	𐌏	𐌐	𐌑	𐌒	𐌓	𐌔	𐌕
i	k	l	m	n	o	p	q
𐌖	𐌗	𐌘	𐌙	𐌚	𐌛	𐌜	𐌝
r	s	t	u	x	y	z	𐌞

Dvě verze Thébské (Čarodějnické) abecedy

Vývojové fáze hebrejštiny

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	
K	כ	𐤀	𐤁	𐤂	𐤃	𐤄	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	1. Fénické písmo (Kilikie, 8. n.l.)
ג	ג	𐤂	𐤃	𐤄	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	2. Moábská stéla krále Meša (n.l.)	
ד	ד	𐤃	𐤄	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	3. Archaická hebrejštiny (8.st.)	
ה	ה	𐤄	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	4. Siloamský nápis (c. 700 př.n.l.)	
ו	ו	𐤅	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	5. Lachišský ostrakon (6.stol. př.n.l.)	
ז	ז	𐤆	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	6. Elefantinský papyrus (c.400 př.n.l.)	
ח	ח	𐤇	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	7. Samaritánské písmo.	
ט	ט	𐤈	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	8. Písmo svitků z Kumránu (n.l.)	
י	י	𐤉	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	9. Archaická hebrejštiny (100 př.n.l.)	
כ	כ	𐤊	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	10. Nabatejské písmo (c. 50 př.n.l.)	
ל	ל	𐤋	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	11. Hebrejštiny 9.-10.stol. (orientální)	
מ	מ	𐤌	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	12. Hebrejštiny 13.-15.st. (sefařská)	
נ	נ	𐤍	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	13. Hebrejštiny 14.-15.st. (aškenázská)	
ס	ס	𐤎	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	14. Soudobá hebrejštiny	
פ	פ	𐤏	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙		
ק	ק	𐤐	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙	𐤚		
ר	ר	𐤑	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙	𐤚	𐤛		
ש	ש	𐤒	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙	𐤚	𐤛	𐤜		
ת	ת	𐤓	𐤔	𐤕	𐤖	𐤗	𐤘	𐤙	𐤚	𐤛	𐤜	𐤝		

FROM NABATEAN TO ARABIC

	Nabatean	Nemra (A.D. 329)	Neusana	Early Arabic	Classic Arabic
'	𐤀	𐤀	𐤀	𐤀	ا
b	𐤁	𐤁	𐤁	𐤁	ب
t	𐤂	𐤂	𐤂	𐤂	ت
g	𐤃	𐤃	𐤃	𐤃	ج
h	𐤄	𐤄	𐤄	𐤄	ح
d	𐤅	𐤅	𐤅	𐤅	د
r	𐤆	𐤆	𐤆	𐤆	ر

FROM ARAMAIC TO MIDDLE IRANIAN

	Official Aramaic					Inscriptions			
	Hebrew	Arabic	Arifama	Persepolis	W. Asia (Dasylician)	C. Asia (Kandahar)	Nias	Parthian	Sassanian
'	𐤀	ا	𐤀	𐤀	𐤀	𐤀	𐤀	𐤀	𐤀
b	𐤁	ب	𐤁	𐤁	𐤁	𐤁	𐤁	𐤁	𐤁
t	𐤂	ت	𐤂	𐤂	𐤂	𐤂	𐤂	𐤂	𐤂
g	𐤃	ج	𐤃	𐤃	𐤃	𐤃	𐤃	𐤃	𐤃
h	𐤄	ح	𐤄	𐤄	𐤄	𐤄	𐤄	𐤄	𐤄
d	𐤅	د	𐤅	𐤅	𐤅	𐤅	𐤅	𐤅	𐤅
w	𐤆	ر	𐤆	𐤆	𐤆	𐤆	𐤆	𐤆	𐤆
z	𐤇	ز	𐤇	𐤇	𐤇	𐤇	𐤇	𐤇	𐤇

Čeština

Mohla by být právě ona jazykem Voynichova rukopisu? Vzhledem k historii rukopisu by to nebylo zas až tak nelogické. Právě na češtinu by ukazovaly i pro Voynichův rukopis typické zdvojené hlásky – podobně jako tomu je ve staročeštině, psané běžnými spřežkami místo háčků (např. š se psalo jako ss). Za situace, kdy jazyk byl latina, se samotný zápis čehokoliv, co si vyžadovalo utajení, nepřilíživým národním jazykem, jako byla čeština, přímo nabízel. Pokud ale mezery v rukopise zůstanou tam, kde jsou a pokud by se kódovalo výměnou jedné hlásky za jinou, v rukopise příliš mnoho pro češtinu netypických krátkých slov. Mohou to být zkratky, tak běžné třeba v lékařských předpisech, či přece jen forma nějakého textu. Zahraniční, češtiny a hlavně staročeštiny neznalí badatelé, v porovnávání s Voynichovým rukopisem ovšem asi nemají šanci na něco přijít.

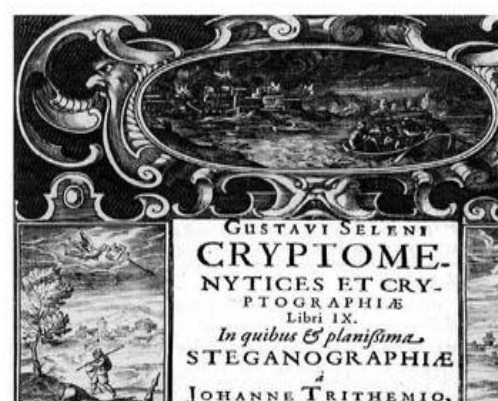
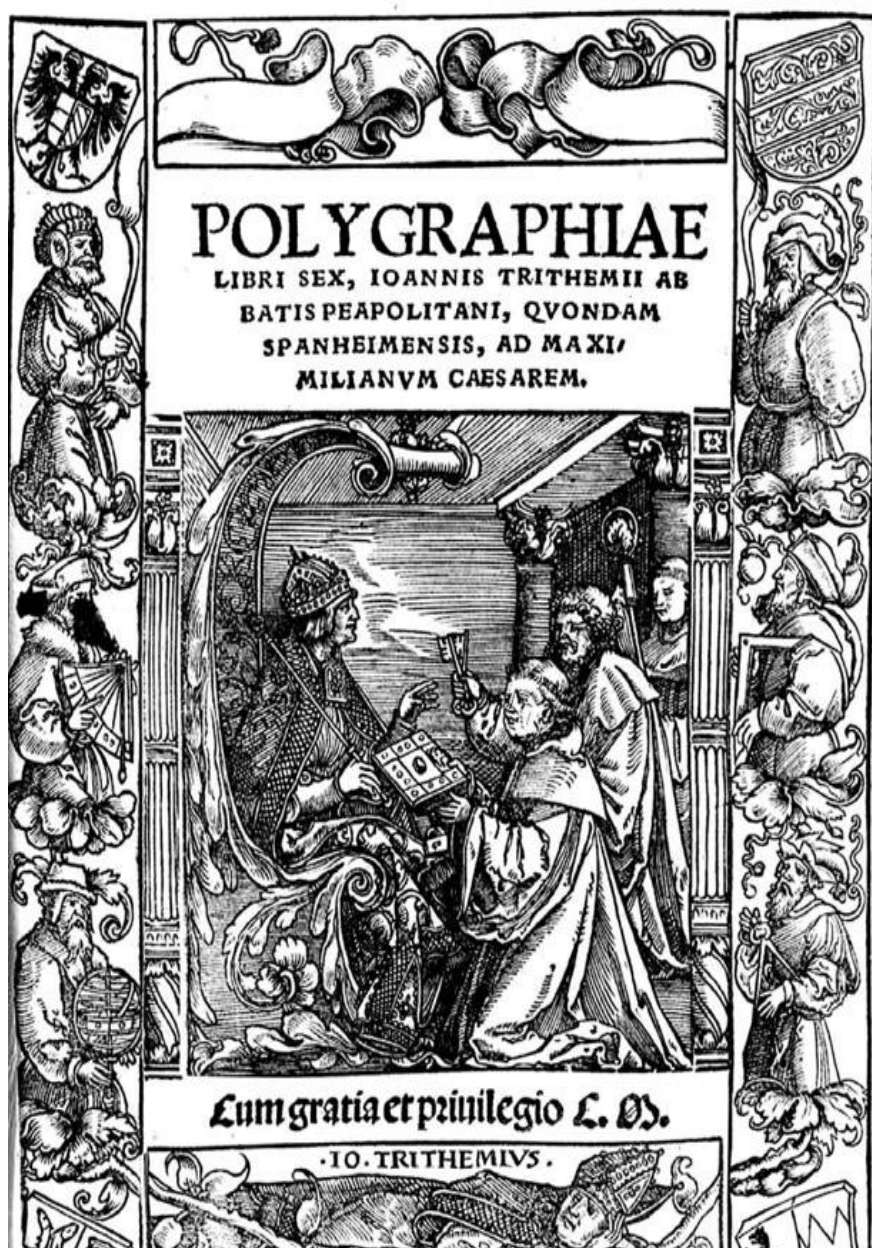
Ukrajinaština / staroslověnština

V r. 1978 přišel John Stojko s teorií, že Voynichův rukopis je psán starou ukrajinou bez samohlásek, za použití umělé abecedy. Podle něj je Voynichův rukopis textu (resp. souborem výňatků z vícero pramenů) z období 5.stol. př.Kr. až 5.stol. n.Kr. a obsahuje mj. záznamy o komunikaci mezi ukrajinskými panovníky a Médy, dále zřejmě dodatky z počátku středověku.

	БУКВИ		ЧИ
Stojkova "transkripce"	Б - ѿ ѿ	С - ѿ ѿ А	1
	Д - ѿ	Т - ѿ	2
	Г - ѿ ѿ ѿ	В - О	3
	Й - ѿ ѿ	З - ѿ	4
	К - ѿ	Ч - ѿ	5
	Л - ѿ	Х - ѿ	6
	М - ѿ ѿ	Ш - ѿ ѿ А	7
	Н - ѿ	Ж - ѿ ѿ	8
	П - ѿ	Ц - ѿ	9
	Р - ѿ	Щ - ѿ	0

Dalším badatelem, jenž na tuto hypotézu navazuje a text rukopisu (nazývaný

V letech 1508-1516 sepsal Trithemius šestidílnou knihu zaměřenou výhradně na kryptologii. Tuto knihu nazval *Polygraphia*, a to vzhledem k rozmanitosti metod psaní, které se v knize vyskytují. Dva roky po jeho smrti (r.1518) vyšla kniha tiskem a stala se tak vůbec první tištěnou příručkou kryptologie. Má 540 stran, psána na černém a červeném písmem. V knize je představen jím navržený šifrový systém zvaný „Ave Maria“. Šifra spočívá v tom, že jednotlivým písmenům jsou přiřazována slova. Seznam slov volí autor tak, aby dávala smysluplný text – jakousi modlitbu. Ve 2. knize je připraveno 284 takovýchto abeced. V knize 3 jsou běžná slova a v knize 4 dokonce slova umělá. V 5. díle, který je z kryptologického hlediska nejvýznamnější, je uvedena šifrovací tabulka, tzv. "tabula recta", která je sloužila dem pro polyalfabetické šifry. Trithemius používal této tabulky k šifrování prostě a jednoduše. První písmeno zašifroval pomocí 1. abecedy, druhé písmeno pomocí 2. abecedy atd.⁸⁷

Jelikož o polyalfabetickému šifrování se zmiňuje již okolo roku 1460 Leo Alberti⁸⁷, mohl ho pravděpodobně použít i autor Voynichova rukopisu. V tom by jedno slovo ve voyničtině mohlo ve skutečnost znamenat jen jedno jediné p. Celkový objem rukopisu – 250.000 slov – by se tak smrškl přibližně na šest, že průměrná délka slova v Evropě se obecně udává na 5,9 písmen. I tak to děně 42 300 slov a tedy asi 150 našich tzv. normostránek (po 1 800 znacích v z). Voynichův rukopis by v tomto případě snad bylo možné rozluštit, kdyby způsobem šifrován písmenko po písmenku. Pokud však byla takto nahrazo slova, bez kódovací knihy nemáme šanci.

LIVRE CINQUIESME

A V T R E A L P H A B E T, P A R
lequel Honorius, surnommé Thebanus, descri-
uoit occultement ses reigles & ordonnances
de magie.

a	b	c	d	e	f	g	h
Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ
Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ
Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ
r	s	t	u	x	y	z	&
Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ	Ɱ

A V T R E A L P H A B E T, P A R
lequel certains Alchimistes ont voulu secrette-
ment couurir & descrire les reigles, & secrets
de leur science, faisant d'icelle plus grande est-
me, qu'elle n'est digne ny merite.

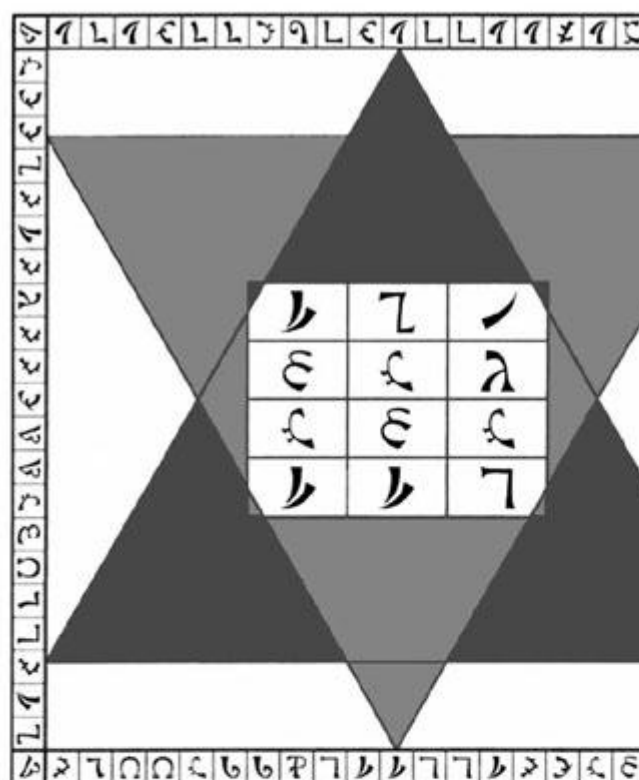
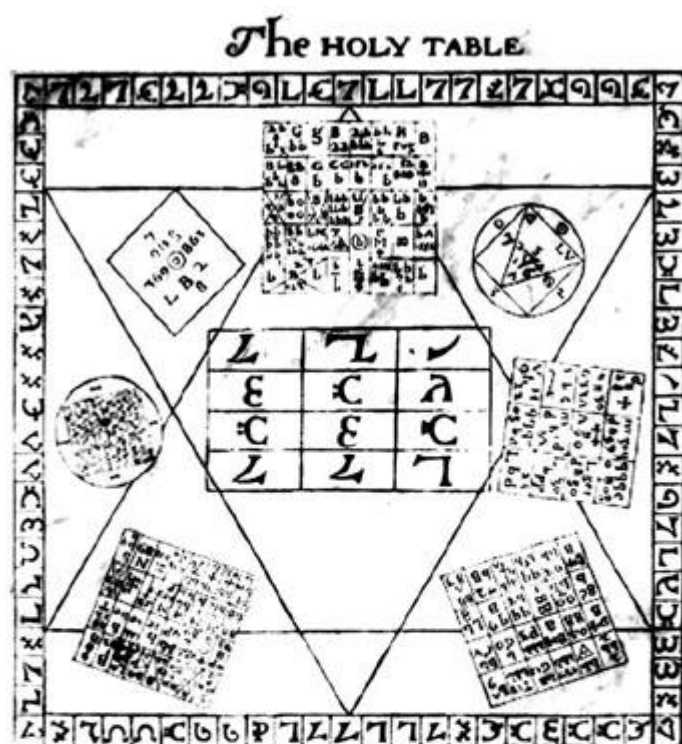
a	⊙	g	⊙	n	⊙	t	⊙
b	⊙	h	⊙	o	⊙	u	⊙
c	⊙	i	⊙	p	⊙	x	⊙
d	⊙	k	⊙	q	⊙	y	⊙
e	⊙	l	⊙	r	⊙	z	⊙
f	⊙	m	⊙	s	⊙	&	⊙

L'Alchimie ordinairement est accompagnée de plu-
sieurs seruantes ses familiares & domestiques, qui par assi-
due &

Problémem ovšem zůstává to, že psaní „písmen“ v rukopise není ustálené, je těžké rozlišit, o jaké „písmeno“ se vlastně jedná. Proto také není možné bezpečnou abecedu vojničtiny a potom s ní dále pracovat pomocí Cardanovy Na druhou stranu použitím této metody by mohla celý Voynichův rukopis na osoba velmi rychle, už za 2-3 měsíce.

Nanejvýš pozoruhodná je i skutečnost, že Dec vlastnil podle pamětníků který by bylo možné považovat za Cardanovu tabulku. Byl to tzv. „svatý (Mensa Foedersi čili League Table či Table of Covenant). Měl být podle pramenů vyobrazen na kresbě uložené v Cotonově knihovně a tehdejší významec, Mericus Casaubonus, v roce 1659 popisuje stolek jako poměrně drobný obdélník o rozměrech 29x10 cm, který je na okraji rozdělený do 23 políček, nakresleny různá písmena, latinská i hebrejská, i astronomické znaky. Kromě na stolku nakreslen hexagram rozdělený dále do menších kruhových a čtveř ploch, rovněž s vepsanými číslicemi a písmeny. Malý obdélník o dvanáct opět s vepsanými písmeny, je nakreslen ještě uprostřed tohoto hexagramu.

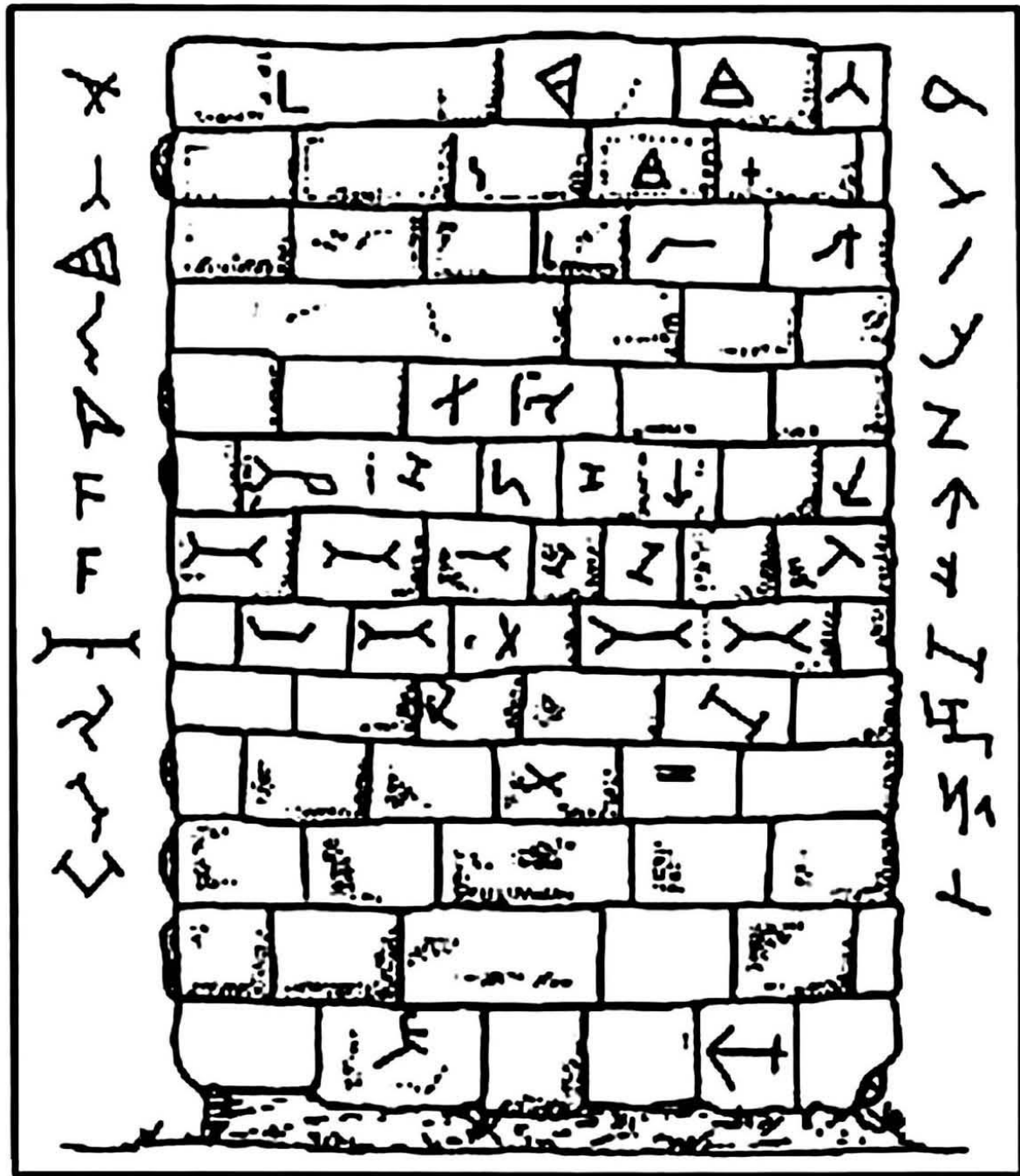
John Dec choval tento stolek, spolu se zrcadlem, jako svátost, pečlivě u zabalený do plátna. Předpokládá se, že mu stolek soužil k věštění, byl to všadu jeho jediný účel?

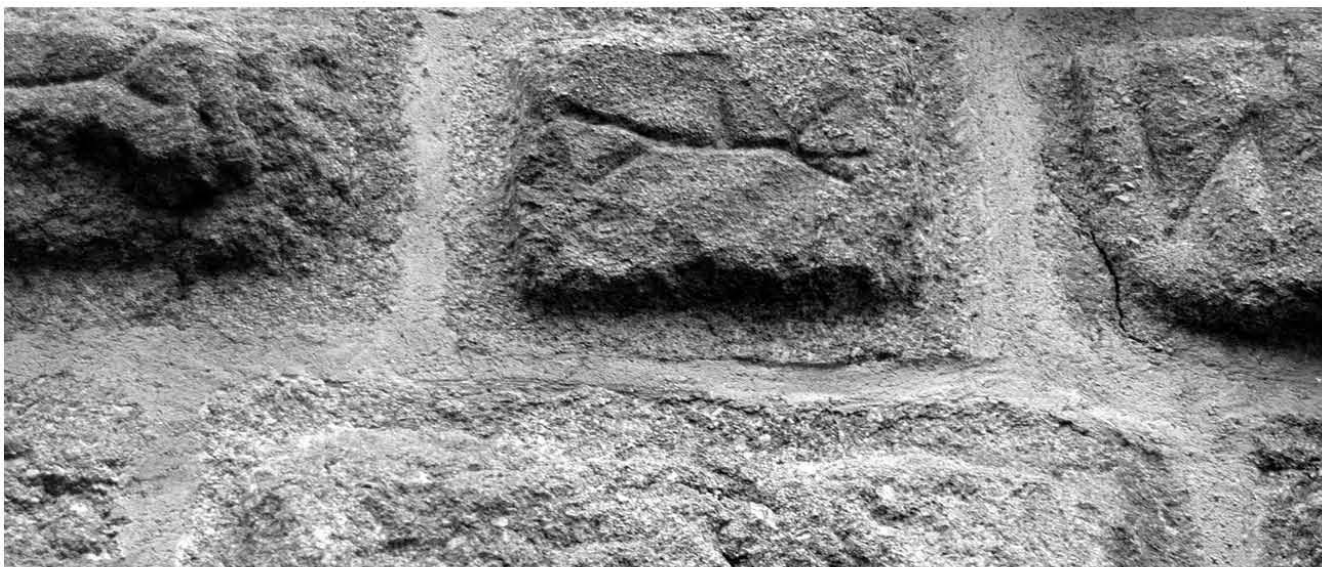
„Svatý stolek“ Johna Dece na dobové rytině (vlevo) a jeho rekonstrukce (vpravo)

Rozsáhlý přehled různých runových šifrovacích systémů obsahuje i významné dílo z r. 1390 – *Knihy Ballymote* – sepsané v písmu *ogham*, jež se používalo k zápisu staré irštiny v období od 3. do 6. století. (Nápisy v tomto písmu lze nalézt i v Irsku, Skotsku a Walesu.)

The image displays a page from the Ballymote manuscript, featuring several examples of Ogham script. At the top, there are lines of text in Ogham with Latin transcriptions below them. A central diagram shows a rectangular structure with various symbols and lines, possibly representing a specific Ogham system or a decorative element. Below the diagram, there are more lines of Ogham text, some with Latin transcriptions. A large, decorative initial 'C' is prominent on the left side, with intricate knotwork and animal-like motifs. To the right of the initial, there is a column of text in Latin, which appears to be a commentary or explanation of the Ogham script. The page is densely packed with text and symbols, showcasing the complexity and artistry of the Ogham system.

Znaky na zdivu Markomanky (Hlízové věže)

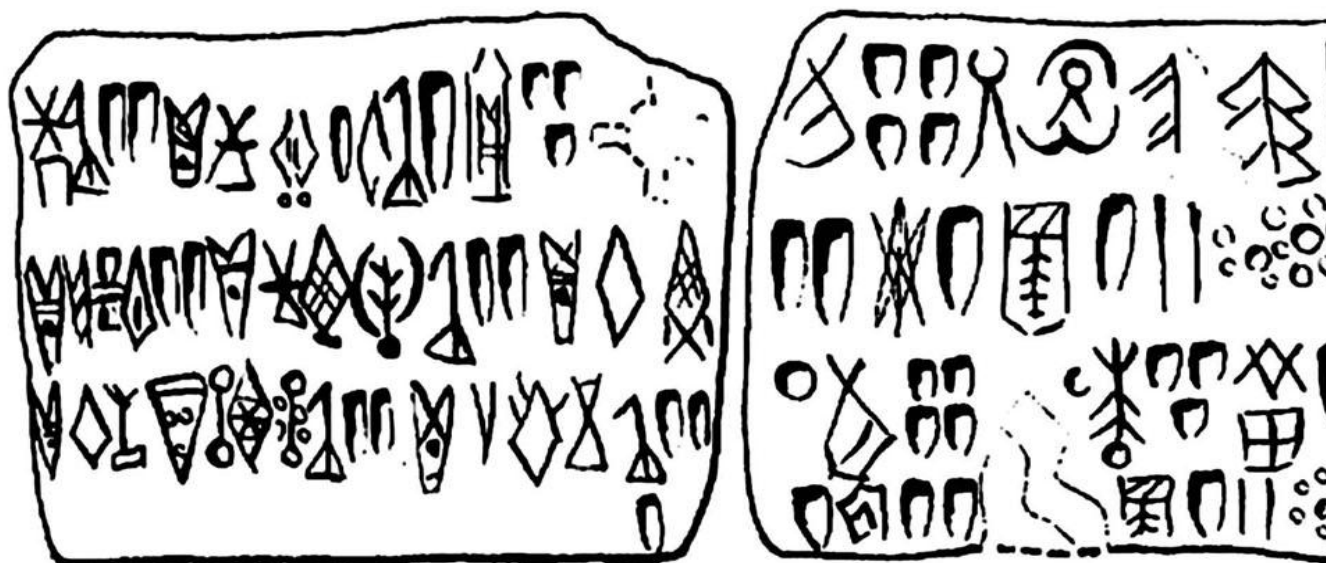
Pečetidla z Harappy

Také velmi vyvinutá starověká civilizace z indické Harappy a Mohendžo-3000 př.n.l.) v povodí Indu nám zanechala jazykovou hádanku, neznámé pís- známou řeč. V tomto případě zde však nebyl žádný konkvisádor, který by rappštině“ mohl udělat nějaké poznámky. Dochovala se jen pečetidla z mastku a jejich otisky, pečetě, sloužící s největší pravděpodobností k ozna- zboží. Na pečetích je možné rozpoznat různá zvířata (skutečná, jako je míst- dobytek zebu, tygři, sloni, nosorožci nebo buvoli, i bájná, jako je jednorožec). Těch je tam bohužel málo, nejvíce dvacet, obvykle pět a méně. Odborníci před- jí, že by „harappština“ mohla patřit mezi drávidské jazyky – a to je také zatím- je možné o harappských pečetích říct. Další pokrok je možné očekávat snad v- případě, že se najde nějaký dvojjazyčný nápis.

Elamština

Jazyk používaný ve starověké Mezopotámii. Asi nejstarší dochované zápisy právě tohoto jazyka (cca 3000 př.n.l.) byly objeveny v Elamu a používají kreslovky znaků. Není jasné, zda toto protoelamské písmo, je předchůdcem nebo následníkem písma sumerského. Později (cca 2250 př.n.l.) se protoelamské přetvořilo na slabičné staroelamské písmo s asi 80 znaky.

Protoelamské písmo

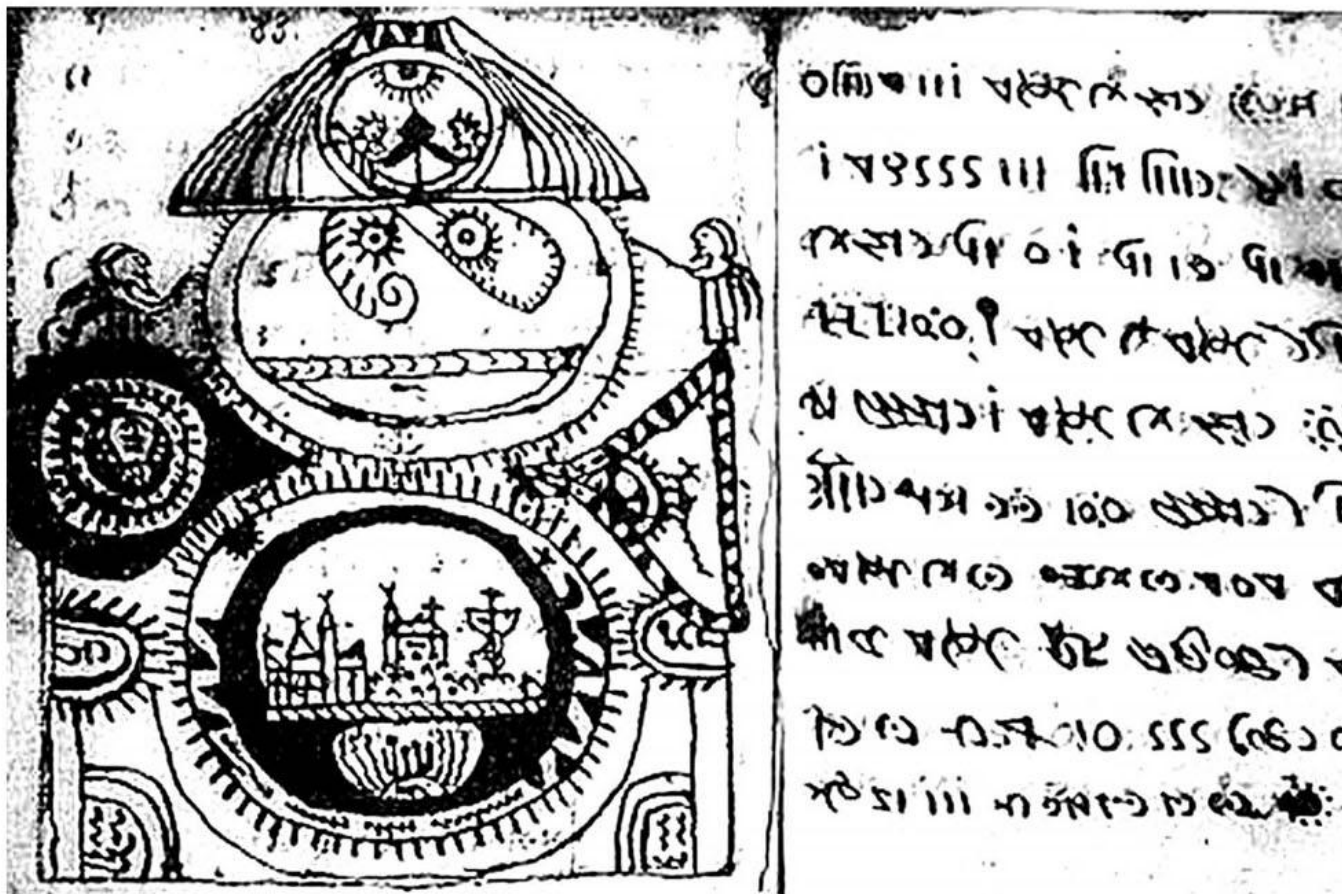

Tabulka se staroelamským písmem

Rohoncký kodex

Rohoncký kodex (Rohonci kódex / Codexului Rohonczi) je nazvaný podle města Rohoncz v někdejší západní Maďarsku (dnes Rechnitz v rakouském Burgenlandu), kde byl uchovávan až do r. 1907, kdy byl převezen do Budapešti. Původ kodexu není jistý, zřejmě byl po celé generaci uchovávan v majetku rodu Batthyány. V r. 1883 kníže Gusztáv Batthyány-Strattmann (1803-1883) odkázal, společně s celou svou knihovnou, maďarské Akademii věd. Tento tajemný rukopis nemůžeme v našem exposé pominout nejen proto, že jde o unikátní exemplář, ale hlavně pro potvrzení předpokladu, že i přímo v našem regionu a nejbližším okolí nás čeká řada záhadných nerozluštěných rukopisů.

Uvedený kodex je napsán v neznámém jazyce a písmu a více než století, co ví odborná veřejnost, odolává všem pokusům o jeho rozluštění nebo odhalení jeho původu. Má 448 stránek, na každé z nich je 9-14 řad symbolů, které mohou i některé písmeny. Kromě textu obsahuje 87 ilustrací, jejichž součástí jsou náboženské scény, jakož i vyobrazení (pravděpodobně) běžného života. Ilustrace, v nichž prolínají symboly kříže, půlměsíce a slunce / svastiky, naznačují, že pochází z doby, kdy pohanské kultury a křesťanství a islám existovaly vedle sebe.

Počet symbolů vyskytujících se v kodexu je zhruba desetkrát vyšší, než v jakékoliv známé abecedě (okolo 800), většina z nich se však opakuje jen zřídka, což naznačuje, že by mohlo jít o ideogramy (obdobu čínských znaků). Analýzou papíru bylo s

Dílo tajné společnosti

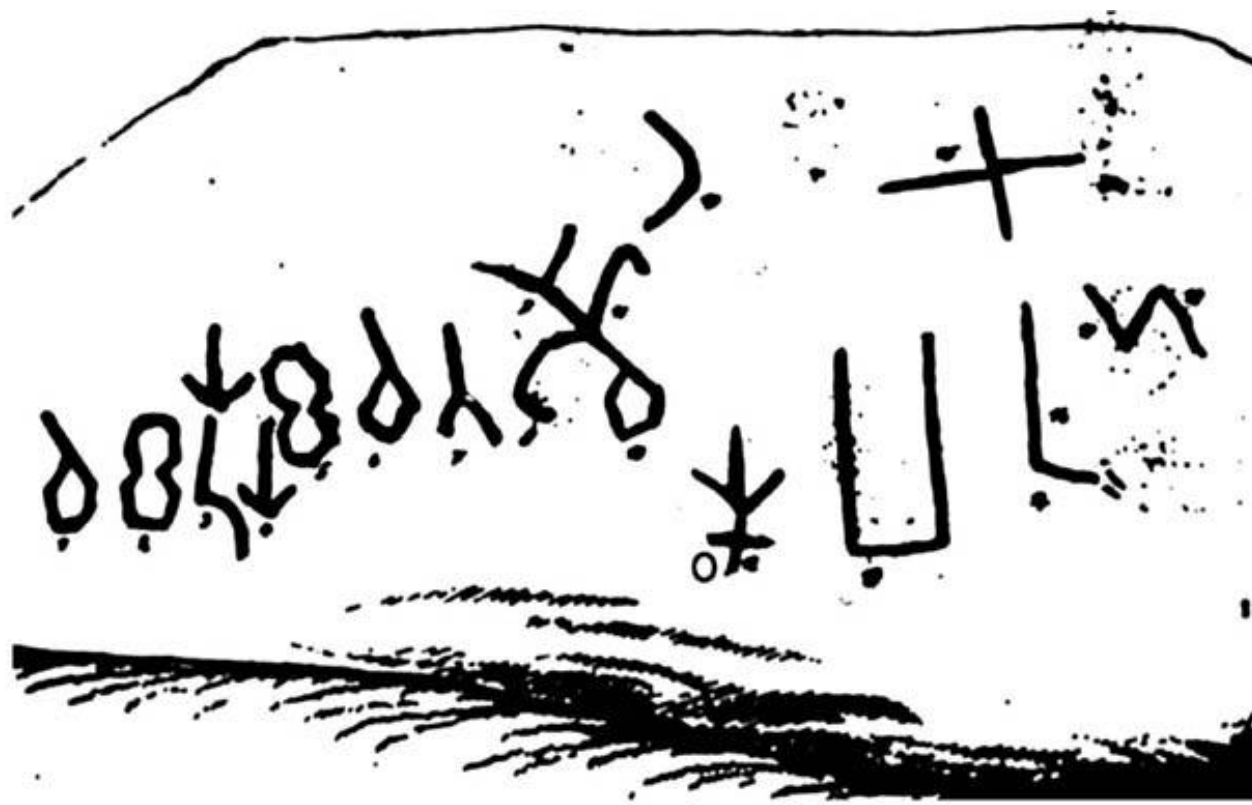
Voynichův rukopis mohl patřit nějaké tajné společnosti, která toto písmo vynadále používala. I když v případě tajných společností je možné opravdu cokoliv, Voynichův rukopis pro praktické užívání přece jen trochu komplikovaný. Vždy dlouho by asi trvalo, než by se členové společnosti naučili vojničtinu plynně psát, aby jim tento způsob kódování byl opravdu pomocí a ne zdržováním?

Konkrétním příkladem zašifrovaného spisu tajné společnosti (a dokladem možnosti, že se možná řada dalších zachovala do dnešní doby) je tzv. Šifra C. Tento dokument o 105 stranách, jenž vznikl na půdě jisté německé okultní společnosti okolo r. 1730, se podařilo rozluštit týmu vědců teprve po třech stoletích od jeho vzniku, na podzim 2011. Rukopis v luxusní vazbě ze zeleného brokátu prošíváného kůží byl objeven v r. 1970 v univerzitní knihovně v někdejších východním Berlíně. Při šifrování textu skládajícího se ze 75 000 znaků – kombinace latinky, řecké abecedy a abstraktních symbolů – se podílel Kevin Knight z Institutu informatiky Univerzity Karolíny a Beáta Megyesi a Christiane Schaeferová z katedry filologie a lingvistiky Uppsalské univerzity.

Poté, co zavrhli frekvenční analýzu, substituční metodu a myšlenku, že by text mohl být napsán v nějakém exotickém jazyce, dospěli k hypotéze, že latinka a řečtina mohou být jen záměrně matoucím balastem, zatímco informace obsahují pouze abstraktní symboly. Těch bylo ovšem příliš mnoho na to, aby mohly zastupovat abecedu. Když vyzkoušeli přiřadit všechny podobné symboly vždy jedinému znaku, došlo k překvapivému počtu symbolů odpovídajícímu zhruba počtu písmen německé abecedy (což kladlo dovovalo s předpokladem, že je spis německé provenience). Poté již nestálo nic jiného než dešifrování výsledného textu, substituční šifry, pomocí frekvenční analýzy.

δixrrδηδοληχίτjγλ:ôgυl=9πv+ηλgáirpδθηόjέδixλu
δδcld:úpδájj|thíguδmúu|:udx379zôηmχé|n||λυl=gzlxδ
||ηλ:ôzλu|f|7δλsέαmá|jpx||w+ιλx379ufphimzúδiúx|qz
cuzηrδδ|j+gáηr||z|hrzrú|p|p|p|zô=λsmδi9ηhálαoxgzlújμ
vñδηpδc|jvymzπôgubδyá|jgúδud+ηληjô|ubδar|bx379
μgphgzitpmχéz|α|λ|λ|π|ôzuzε|ληrvôÿrμwδcá|gufr
oíô=λsméy||δc|riθηλudajpu|s|ηrua|ôfnggúrvô+dx379
μvphrzz|j|p|d|h|nc|úpδ|λ|j|h|χ|udmúπi=9πhmzεr||v|h|ε|p
zúxú|gu|l|ôy|η|wzuvxúwú=λs|δ|u|trmz|zô|η|axr|p|κ|p|α|
n|p|ô|g|h|nzé|j|m|κ|π|á|g|r|x|z|j|n|κ|λ|+|δ|c|ÿ|w|h|l|α|om|ÿ|v|η|á|l
z|h|z|h|z|u|r|λ|nd|η|m|s|z|δ|ô|h|u|σ|+|ÿ|f|π|ú|j|g|=n|λ|r|t|z|l|:λe|z|x|c
r|p|nd|δ|v|h|+|p|z|ñ|e|δ|s|+|b|s|á|ñ|h|u|b|c|ô|δ|p|r|+|n|rg|z|ÿ|ú|ñ|j|p
λ|í|p|h|n|π|z|ñ|=f|w|z|v|t|c|η|r|δ|p|j|f|s|axnz99|x|á|λ|h|z|ñ|p|ú|o
h|z|ud|δ|ô|f|m|x|h|g|s|h|c|r|m|x|ñ|+|b|x|g|z|n|p|d|h|z|δ|p|p|c|v|+|p|δ
|c|á|z|p|p|r|z|ñ|á|z|h|h|ú|í|=o|z|π|ô|m|h|c|u|z|δ|u|d|h|ÿ|+|c|o|x|c|á|λ

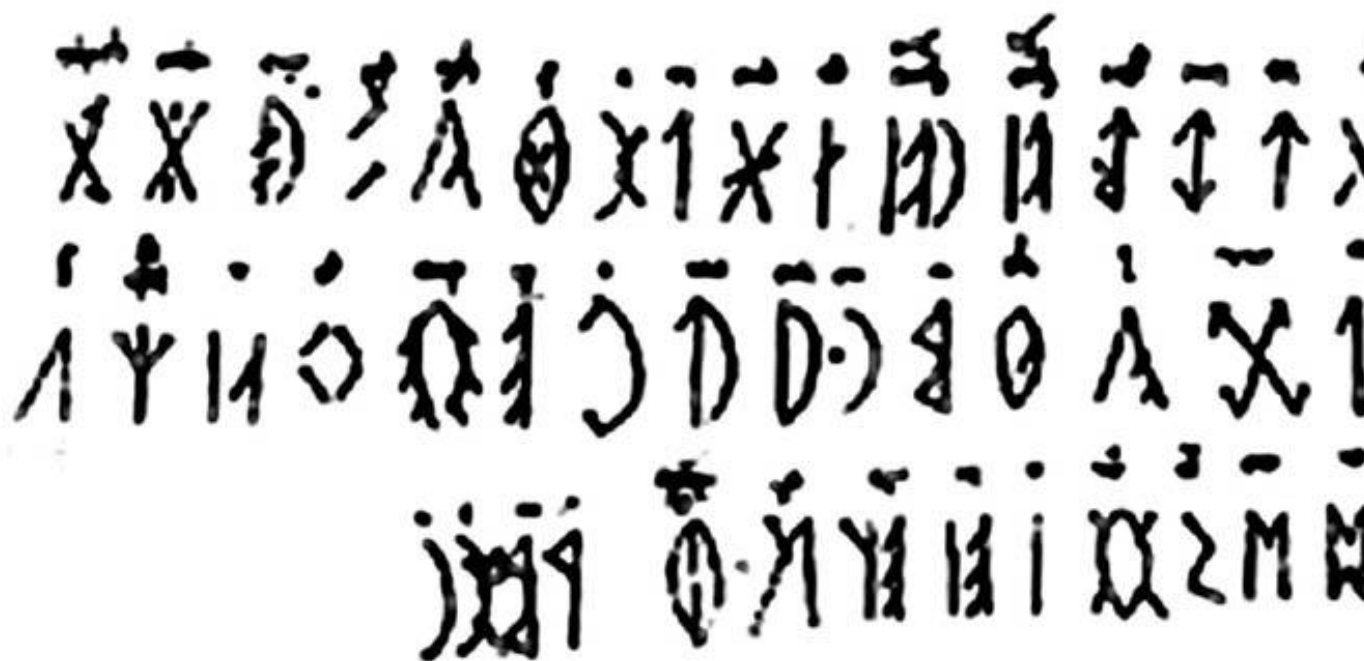
zle.Nπp3mχ+il:mÿ|v|ri+gâc:μpδουαmδpáooκg
πηf:z|μ|δ|ô|rs|=l|p|â|+ô|z|δ|u|uz|h||v|z|η|á|ú|m|s|π|+|p|b|δ|am|
+|λ|n|z|ú|ô|p|j|é|t|η|μ|o|p|r|z|z|p|p|v|ñ|p|ú|j|g|+|ÿ|λ|p|c|j|f|c|r|z|δ|u|
m|z|z|u|ε|Vz|p|n|m|aj|c|l|k|o|t|π|ô|g|j|η|e|P|p|r|κ|m|δ|α|
α|η|z|h|δ|ñ|e|P|z|ÿ|ô|z|z|ñ|x|u|κ|=g|z|g|ñ|g|λ|m|δ|z|λ|u|b|η|m|z|
v|h|z|v|ú|η|r|δ|f|α|:|f|á|j|ε|δ|o|l|l|m|h|z|é|l|b|+|ÿ|p|δ|g|+|r|z|z|
n|h|c|:ô|s|h|á|c|ÿ|x|f|m|z|=l|x|η|u|am|ú|r|:d|p|δ|ñ|c|:e|P|m|δ|f|
g|h|z|j|p|r|a|+|:u|d|m|ô|z|π|u|a|s|g|g|z|+|z|h|c|:ú|j|h|â|η|c|ÿ|x|f|u|l|
z|ú|g|p|r|:h|z|ÿ|ñ|e|λ|ñ|p|h|h|ñ|p|f|ÿ|h|z|c|η|f|λ|z|+|δ|ú|c|d|p|
x|ú|p|h|z|e|z|+|m|p|x|r|z|ô|c|h|π|é|g|=r|z|f|p|h|v|á|:|j|p|h|z|α|z|
z|ÿ|r|p|â|e|δ|m|ô|z|s|=d|ÿ|ñ|z|ñ|j|p|+|:r|b|x|z|p|h|x|p|á|l|z|
i|u|b|s|x|δ|z|ú|η|r|j|x|u|ε|κ|m|z|=z|p|m|ô|o|π|l|η|h|f|s|=|
t|u|λ|b|x|ú|m|δ|r|z|u|o|π|x|j|p|z|l|á|z|h|η|c|ñ|p|δ|o|l|:ú|o|z|
r|η|λ|g|=g|z|f|+|u|g|â|+|z|ô|x|ú|g|u|d|c|ε|η|η|e|B|m|δ|j|g|g|
f|h|m|o|h|h|b|h|z|á|ñ|m|δ|t|o|:|t|ú|z|f|λ|b|v|z|h|l|

Velestúrský nápis 2

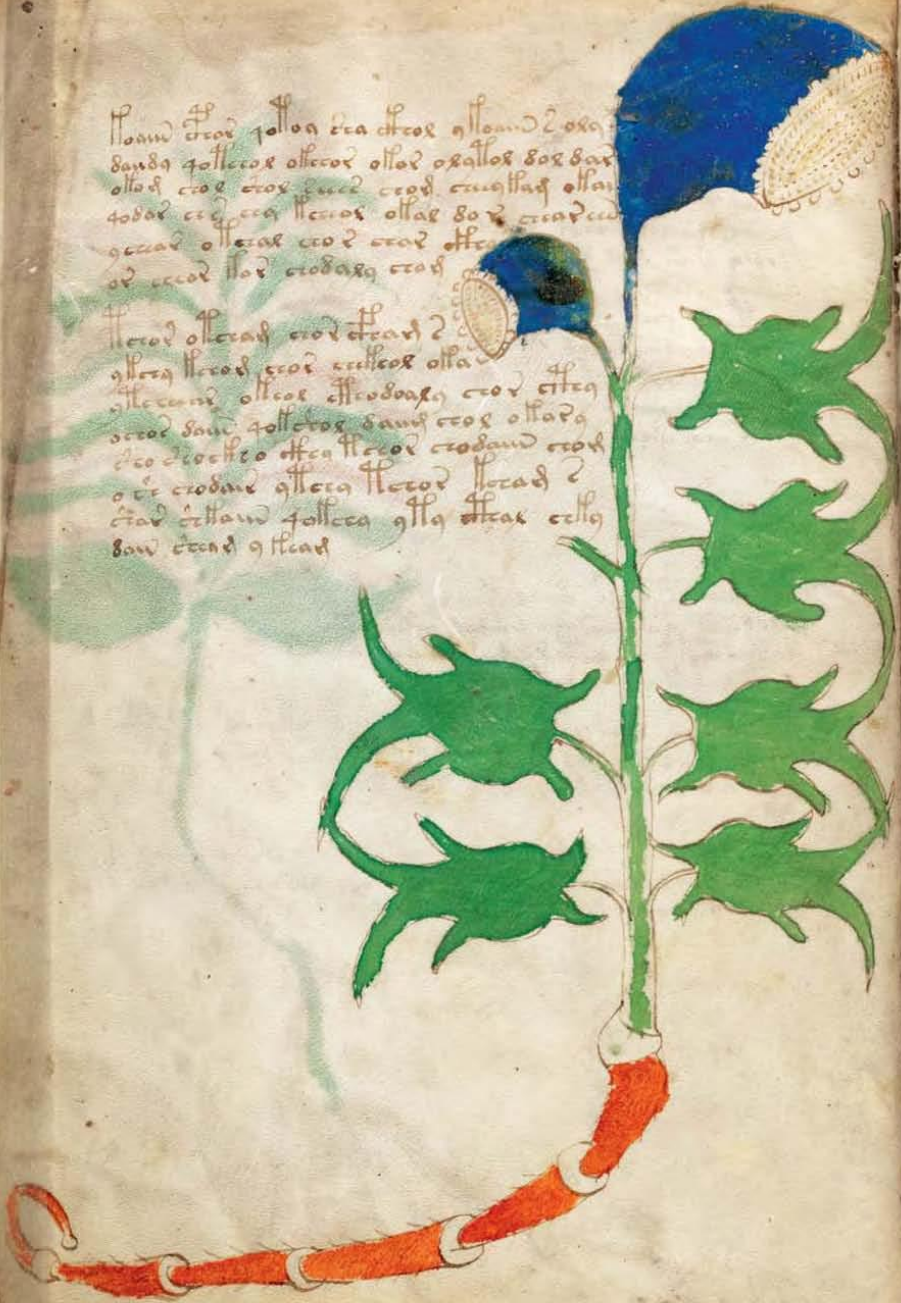
Nutno ovšem upozornit, že "slovanská teorie" není jen doménou pár amatérů. Stavitelem hypotézy o slovanském původu Etrusků na akademické půdě je například Valerij Alexejevič Čudinov z moskevské Státní akademie slovanských kultur (člen Komise pro historii kultury Staré Rusi, Rady pro historii při prezidiu Rusácké akademie věd), jenž tvrdí že etruština je variantou běloruštiny¹³⁹.

Níže uvádíme další ukázky starověkých nápisů a písem z našeho regionu, kterých aspektech vykazují podobné rysy:

floridus flos solon eia dteor qllom d ora
dandq gollcor oltcor oltor oxtalor bar bar
olto d cor cor euel corod cuagthq oltan
40dar eiq eiq flcor oltar bar eadecu
gcor oltar cor d cor olt
ad corod bar eodag cor

florid oltar cor d cor d
qllor flcor cor eultor oltan
olteum oltor oltodag cor oltan
corod bar gollcor dand cor oltan
eio d oltor oltan flcor eodand cor
oie eodand qllor flcor flcor d
eod eodand gollcor qllor oltar eolt
bar eodand qllor

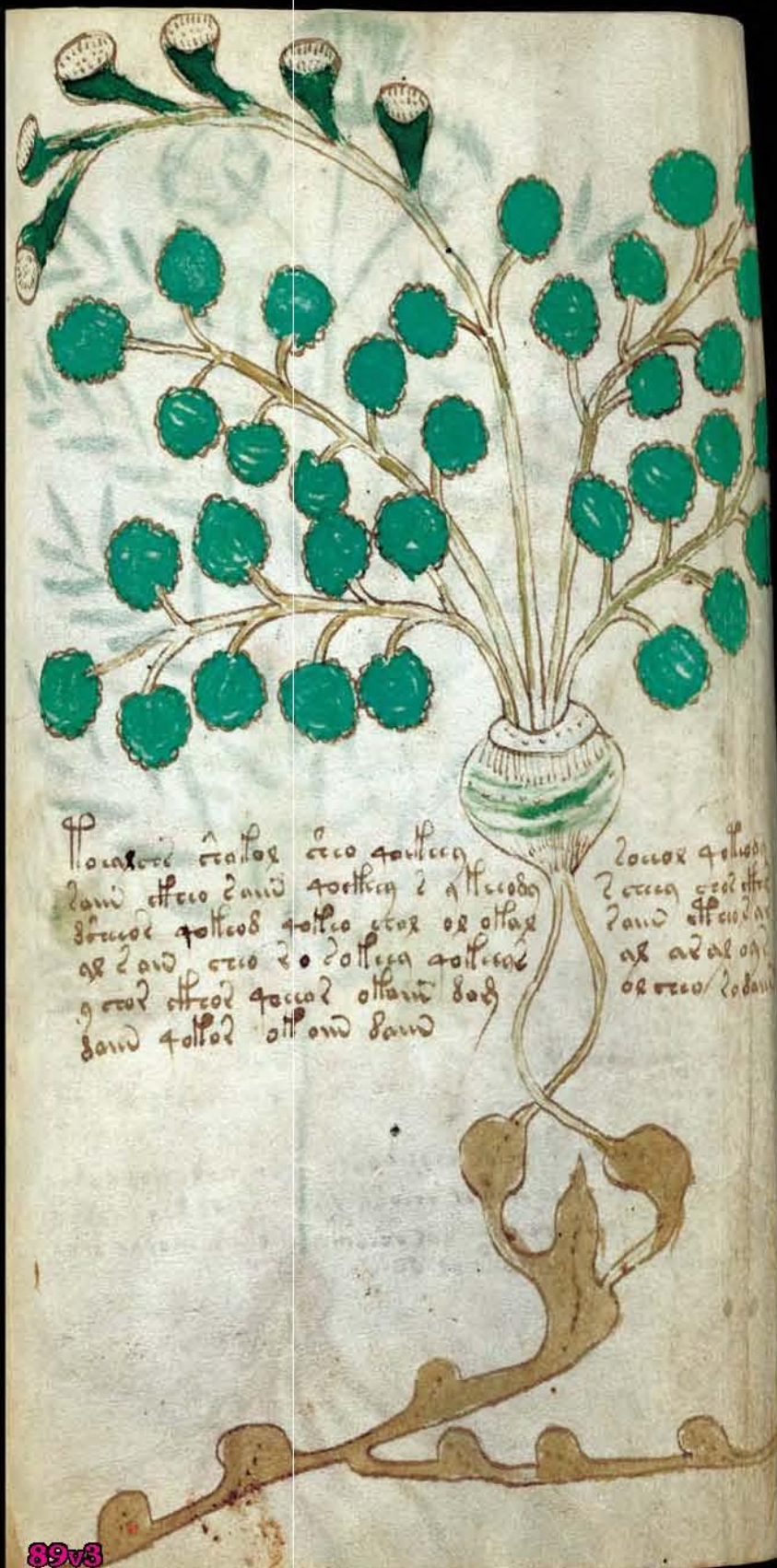
florid goll cor dteor d
gcor cor bar gollcor
corod gcor cor dand
corod cor cor cor cor
gollor corod d cor olt
qlland cor oltor oltan
olteor qodand cor cor d
gcor cor cor oltan d
eio ad eodand oltar
gbar cor dteor

florid cor dteor cor dteor
olteum gollcor qodand
gollor qoll cor gollor qod
cor qodand oltan gollor

florid cor dteor cor dteor
olteor cor dteor flcor
corod oltan qllor qoll

florid cor dteor cor dteor
olteor cor dteor qodand
gcor cor dteor dand cor

P
 Hanc...
 dand...
 d...
 q...
 dand...

d...
 d...
 d...

r...
 d...
 d...
 d...

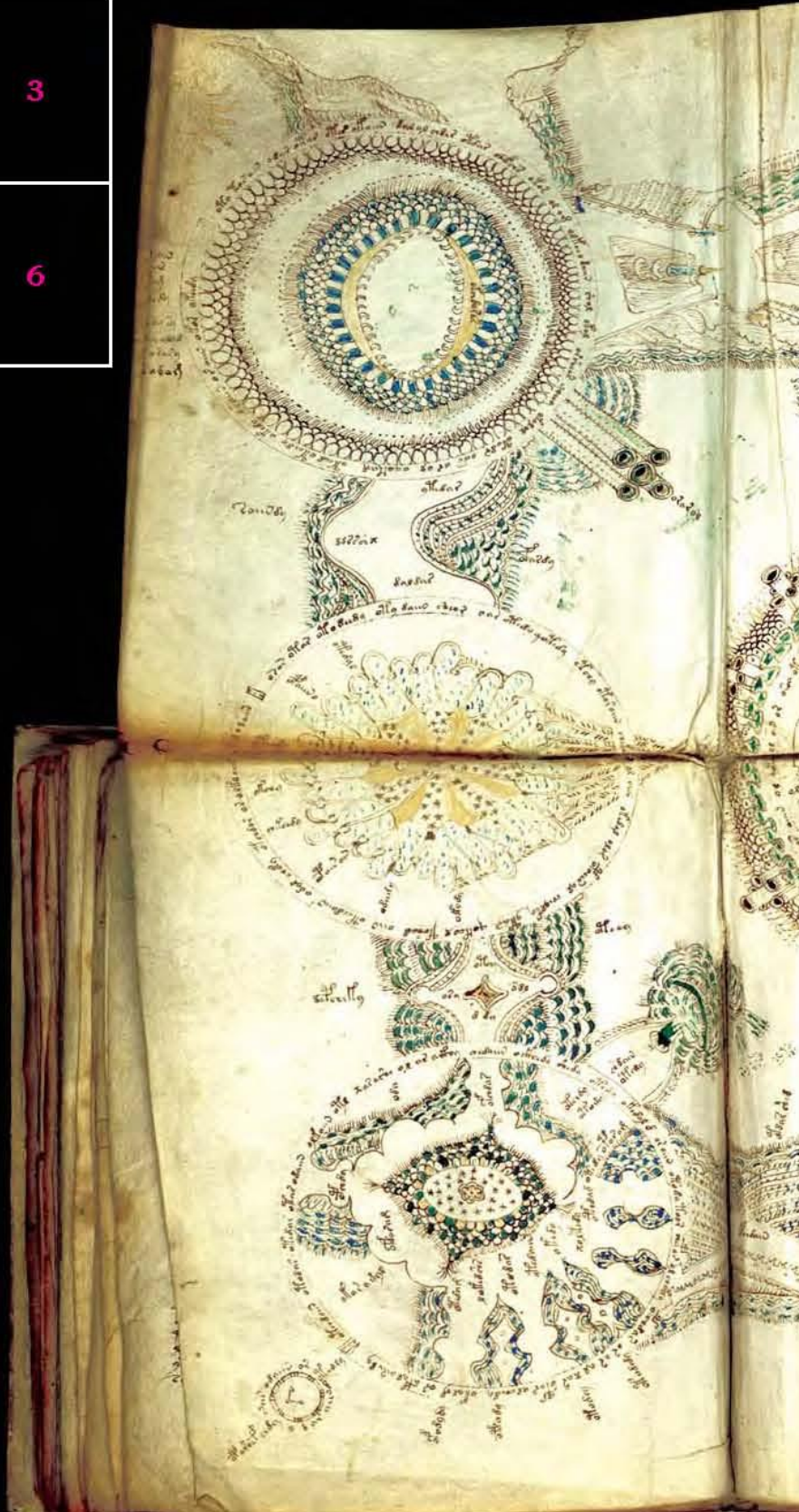
d...
 d...

d...
 d...
 d...
 d...

d...

1	2	3
4	5	6

86v -
středov

Hoebey crotay qolerey crotay odand cey ctroay
 oerloy qolerey crotay qolerey qolerey crotay ctroay odand
 qolerey ctroay crotay ctroay crotay ctroay odand
 cey odand crotay crotay odand odand crotay crotay
 oeray dya ctroay x crotay odand dantolay
 crotay ctroay crotay crotay ctroay odand odand
 qolerey x crotay crotay odand odand x crotay
 crotay x ctroay

